

[Arbejdsministeren.]

fes aftaler om, er, at der skal ydes overenskomstmæssig løn til alle ansatte. Begge hovedorganisationer garanterer, at dette sker, og det er for mig at se noget helt afgørende.

Er der derimod tale om en uorganiseret arbejdsgiver, er der selvsagt ikke samme sikkerhed for, at der ikke sker underbetaling. Det kan derfor her være nødvendigt at binde en arbejdsgiver til en eneretsaftale for at sikre overenskomstmæssig løn til de ansatte og for at forhindre, at arbejdsgivere afskediger organiserede medarbejdere og erstatter dem med uorganiserede for at slippe billigere. Det har vi jo været vidne til. En sådan handle måde vil være organisationsforfølgelse over for de organiserede, og det vil være illoyal konkurrence over for det store flertal af arbejdsgivere, som betaler de overenskomstmæssige lønninger.

Om venstres forslag til folketingsbeslutning nr. XVIII, som også er til forhandling her i dag, skal jeg om forslaget anden del henvise til, hvad jeg før sagde om kristeligt folkepartis og de konservatives lovforslag: hovedsigtet med dette forslag er det samme, nemlig at ramme eksklusivaftalerne. Forslaget adskiller sig alene fra de andre lovforslag derved, at der ikke tilsigtes indgreb i disse aftaler, så længe overenskomsterne løber. Desuden omfatter forslaget visse erhvervs- og brancheorganisationer, der af det offentlige har fået tillagt en tilsynspligt eller en autorisationsbeføjelse.

Jeg vil gerne lige rette en misforståelse hos forslagsstillerne. I bemærkningerne til forslaget oplyses det, at eksklusivaftaler er forbudt i Norge efter almindelige retsgrund sætninger. Forholdet er tværtimod det, at retstilstanden i Norge på dette område er ganske den samme som her i landet. Eksklusivaftaler indgås ikke på det af Norsk Arbejdsgiverforening og Norsk LO dækkede område, det følger af den mellem disse organisationer indgåede hovedaftale. Derimod er eksklusivaftaler med private arbejdsgivere uden for disse organisationer på samme måde som her i landet fuldt lovlige. Denne retstilstand er fastslået af arbejdsretten i Norge allerede i 1936; jeg kan nævne, at en norsk voldgiftsretsdøm fra 1952

godkendte en aftale om udelukkende at beskæftige LO-organiserede arbejdere.

Selv om ordvalget er forskelligt, er det et fælles træk for alle 4 forslag, at forslagsstillerne i bemærkningerne til forslagene fremhæver nødvendigheden af at sikre den enkeltes frihed. Jeg vil nu alvorligt advare mod det misbrug af frihedsbegrebet, som jeg synes der her er tale om. Jeg tror, at enhver med interesse for samfundsudviklingen må erkende, at det ikke havde været muligt for den enkelte lønmodtager isoleret at tilkæmpe sig de muligheder for frit at tilrettelægge sin egen tilværelse, vi i dag ser som et resultat af det arbejde, der udføres af de faglige organisationer.

Nødvendigheden af ordnede organisatoriske forhold på arbejdsmarkedet er for længst erkendt som en selvfølge af arbejdsmarkedets parter. Det er jo i virkeligheden utroligt, synes jeg, at der nu gøres forsøg på at nedbryde noget, som det har taget generationer at bygge op her i landet. Regeringen vil ikke være med til noget sådant, og jeg må derfor på regeringens vegne afvise de omhandlede forslag.

Justitsministeren (Orla Møller):

De bemærkninger, jeg skal gøre til indledning ved denne debat, drejer sig om den ene halvdel af det forslag til folketingsbeslutning, som er fremsat af fru Nathalie Lind m. fl., og om centrum-demokraternes lovforslag vedrørende ændring af bestemmelserne om forbrydelser mod den personlige frihed i den borgerlige straffelov. Jeg vil gerne begynde med at erkende, at dette måske ikke kan være en helt tilfredsstillende form i hvert fald for fru Nathalie Lind m. fl., fordi dette forslag i nogen grad adskiller sig fra det forslag, som centrum-demokraterne har fremsat. Jeg håber alligevel på overbærenhed, når jeg i de bemærkninger, jeg har at gøre, først og fremmest vil behandle de principper, som efter min opfattelse ser ud til at være fælles for begge forslag. Så vil det være muligt i den senere debat måske at give forslaget til folketingsbeslutning den mere reelle behandling, som det er rimeligt at give.

Der ligger bag ved første del af fru Nathalie Lind m. fl.s forslag og centrum-demokraternes forslag jo et ønske om at få klaret